

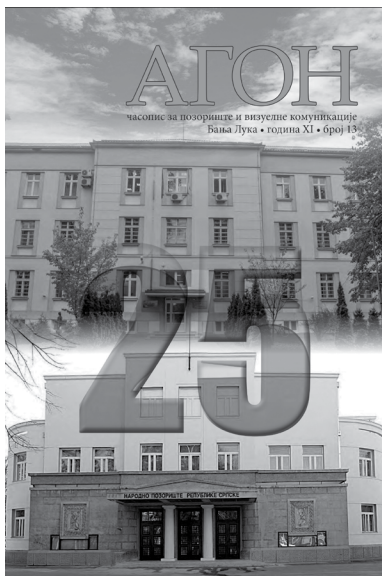

XXV ТЕАТАР ФЕСТ

Петар Кочић

ИЗМЕЂУ СНОВИЋЕЊА И РЕАЛНОСТИ

5–11. јун 2023.

АТЕЉЕ 212
РОЛЕРКОСТЕР

Агон

часопис за позориште и
визуелне комуникације

Учесници промоције:

проф. др Ненад Новаковић,
проф. др Лука Кеџман и проф.
др Љиљана Чекић

у 18 часова, сцена „Петар Кочић“

у 20 часова

6. ЈУН

БИЛТЕН

2

Округли сто

Ролеркостер – Атеље 212

Први округли сто XXV Театар феста „Петар Кочић“ након представе из такмичарског дијела програма – „Ролеркостер“ Атељеа 212, ауторке Јелене Кајго и урежији Милице Краљ својим обраћањем отворила је модераторка Александра Гловацки и представила присутне глумце: Петра Михаиловића (Адам), Теодора Винчић (Робот), Милицу Михајловић (Лана), Катарину Марковић (Ана) и Владислава Михаиловића (Емила). Гловацки је затим укратко представила опус Јелене Кајго који се сврстава грађанску драму – жанр који је од свог настанка постао револуционаран у књижевности. Према ријечима Александре Гловацки, грађанска драма је врло брзо почела да се бави расцјепима и проблемима у оквиру грађанског друштва и констатовала да је то публика могла да види на Великој сцени Народног позоришта Републике Српске, затим поставила питање какав је тај расцјеп између старог и новог, је ли он непомирљив и у чему се, заправо, састоји у комаду „Ролеркостер“.

Милица Михајловић: „Наравно, то је централна тема комада и говори и о наличју прогреса и о томе до које мере смо постали превазиђени технологијама које би требало да нам служе и колико нас је то све заправо отуђивало једне од других и довело у инфериоран положај према

том свету. Подељено је тако да се мајка држи старих вредности, а ћерка се бори за нове, међутим ту нико није снађен, то све нас гази и меље. Сви примају најбоље што умеју“.

Ана, као ћерка је управо слика онога ко безглаво јури у све што је ново, како је Констатовала Гловацки, али и поставила питање о томе да ли смо робови технологије.

Катарина Марковић: „Ако гледамо глобално, онда се потпуно слажем да смо сви робови технологије, а ако говорим у своје име и у име свог малог света који ме окружује, онда не бих имала тај став. Као појединац могу да бирам колико је нешто

2

прихватљиво, а колико није. Ја имам мобилни телефон, али немам друштвене мреже, то је, рецимо, моја мала победа и мој мали пркос и мој мали интимни рат. Посебно из угла глумице или глумца или било кога ко се бави јавним послом, јер стално имамо проблем с тим колико је наш живот свеprisутан у медијима. Неке колеге заиста користе друштвене мреже за промоцију свог рада, али ја мислим да је сцена поље мојих борби и мојих битака и не мислим да су ми битне друштвене мреже. Мене узнемирава све то што је јавно експонирање, сем онога што је на сцени или пред камером, тако да је то моја мала победа. Нама је било јако важно да се и Љиљана (Дара Џокић) прилагођавала времену у којем је она бирала и доносила одлуке да се уда и да роди дете, да је била комуниста, а не верник, да би се лакше запослила и да би том детету обезбедила егзистенцију. Време у којем ја живим доноси неку другу врсту прилагођавања, али смо морале да истакнемо да је испод свега тога љубав, као нешто што ни технологија ни транзиција ни било које околности не може да пољуља. Нити ће она мене мање волети зато што ја пристајем на компромисе на које она није спремна, нити ћу ја њу мање волети због тога што ми ремети ту неку стазу коју сам ја испланирала да пређем због свог детета.

Посебно је занимљив лик који тумачи Теодор Винчић, робота који почиње да показује емоције и главној глумици при самом крају комада поручује да ће бити њено сјећање.

Теодор Винчић: „Он, у принципу, само учи, бар сам ја то тако гледао. Код њега то нису емоције, него само учи како људи

3

реагују у одређеним ситуацијама. Тачно је да су људи мало престали да истражују и уче, већ се самозатварају у своје мале светове и иду ка циљевима које остваре, а након тога не знају шта даље. Просто, сви треба да учимо и да се ухватимо за руке и да будемо ту једни другима кад је тешко“. Разговор текstu настављен је мишљењем Петра Михаиловића: „Овај текст написан је јако добро и у њему, у току представе, има пуно смеха, препознавања, што је јако драгоцену у позоришту. Свако од нас има неког ко је отишао одавде и познаје неке људе који су старији и чија су то деца, њихови родитељи су тужни због тога и покушавају да се прилагоде том времену, да уче неке нове ствари да би могли да буду у свакодневном контакту са њима, да гледају своје унуче на таблетима и лаптоповима. То је оно добро што им је донело ново време, да децу која су далеко од њих сад могу и да виде, што до прије двадесет година није био случај. Људи то препознају и зато постоји доста тог смеха и препознавања. У овом комаду сви су у хаосу овог новог времена, тренутно свако покушава да се прилагоди на свој начин и јако је битно то што у овом комаду нико није лош, нико није негативац. Они, просто, једни друге лажу, али да ли је то лаж или сакривање истине из најбоље намере. Као што Адам не каже Ани да га мама притиска све док не буде сатеран у ћошак, тако и она прећути њему на који начин је дете уписала у вртић. Из најбоље намере настају ти проблеми, јер се они из дубине душе да за своју породицу ураде најбоље. Боре се да преживе и да све што могу извуку за своју породицу и покушавају да то ураде на начин на који морају да ураде. Њега није срамота да

6. јун 2023.

се претвара пред мамом да дете одраста тако како одраста, да се претвара пред женом да то није баш тако због неког вишег циља“.

О лику Емила говорио је Владислав Михаиловић: „То су ти неки људи који мисле да још нешто треба да се деси да би могли да среде свој живот и онда, на крају, најчешће изгубе ту битку, бар сам тако ја видео Емила. Али, у последњем тренутку и Емил успева да среди свој живот. Заправо, комад доста говори о томе колико се свет неверооватно променио. Питање је колико људи иду, а то можемо да видимо у овом комаду, у корак са овим временом и колико су спремни да на своју одговорност ризикују или не ризикују. Мислим да је на нама одлука, а време иде. Сваког дана чујемо нешто ново шта све сада можемо и како то сада изгледа, а како је било пре. Не мислим да је то лоше, али за Емила је и ово био велики помак у односу на оно како је мислио да ће се ствари одвијати. Емил је заиста напредовао у том смислу.“

Јелена Петровић игра лик Светлане и говорила је о проблемима којих се Јелена Кајго дотакла у свом комаду управо из визуре улоге коју тумачи: „Јако сам била срећна кад сам прочитала комад и кад сам видела тај Светланин монолог јер ми је он показао ко је она и каква је цела та њена борба, тако да сам одмах заволела ту жену. Истинита је до те мере и све што жели хоће да оствари по сваку цену, ту нема никаквих граница нити препрека. Јако се поистовећујем с њом. Лепо је да само послушајемо себе и да чујемо

шта, заправо, желимо и да се не бавимо неким глупостима и туђим животима, него да преузмемо ствар у своје руке и ако верујемо да можемо да се остваримо у било ком сегменту, треба да се остваримо, макар то било компромисно, са партнером кога знамо пола живота, са својим другаром из детињства. Само треба да будемо искрени. Ја волим све што је животно и што је стварно. Лепо је и кад се неко радује туђој срећи, то смо заборавили и ја сам градила своју улогу из тога“.

Лик Робота занимљив је са аспекта веома захтевног сценског покрета и Теодор Винчић је управо говорио о томе на крају разговора о представи: „Тамара Пјевић је радила сценски покрет с нама свима. Милица Краљ је, долазећи на испите, уочила мој таленат за сценски покрет и звала ме управо због тога. Некако је то све брзо 'легло'. Напорно је, мишићи се укоче, заиста није лако.“

Домаћин
вечери:

Addiko Bank

Банка партнер

Навикавање на стрепњу

Јелена Кајго је своју драмску дистопију засновала на ужасној мајци Љиљани (суверена Дара Џокић), којој се једина кћер Ана (увек дивно ефектна Катарина Марковић) удаје за Јеврејина (Петар Михаиловић), мењајући веру „само због папира“ за живот у Лондону...

Из Љиљанине перспективе, све је апокалиптично – и одрастање унукe Саре (коју је прекрстила у Анђелију), и Анино фолирање да су католици да би убацила дете у престижни вртић, и кућни робот Шила (Теодор Винчић), са којим (којом) једино успоставља људски контакт и третира га као јединог пријатеља... Тема присиле на родитељство, да би се човек осетио оствареним и сврсисходним,

посебан је ток представе Милице Краљ, која има чаробно „лаку руку“ у грађењу односа на вечитој борби парова којој је сврха, ипак, љубав. Светлана (спонтана, уверљива Јелена Петровић), Анина другарица и Емил (Владислав Михаиловић), Анин бивши а Светланин садашњи, вантелесном оплодњом се, упркос његовом отпору, изборе за родитељство. Љиљана не успе да покрсти унуку Сару (Анђелију), коју игра девојчица Симона Бељац, у православље, јер је улог, који се нуди са јеврејске стране, стан у Лондону и кућа у Монте Карлу, много исплативији... Уживајући у изврсној игри и солидаришући се час са мајком, час са кћери, гледалац се почесто упита – а ко су ти људи?

Шта је узрок Љиљанине усамљености, зашто су Анини приоритети тако лако решиви? Жанр слика, која је за нас одабрана да прикаже сукоб два света, два

доба, две галаксије, једне Гутенбергове, друге сајбер, истргнута је из стварног живота и одлично функционише као пример, али као драмско штиво остаје недоречена.

Јелена Кајго је написала врло питак позоришни комад, који задире у многа преозбиљна питања – религије, усамљености, лажног идентитета, искључивости, привлачности машине, са којом нема стрепње, губитак блискости и интимности у убрзању времена... Милица Краљ је, уз асистенцију сценографкиње Милице Бајић Ђуров, која је помирила старо и ново време оштрим линијама, сценски покрет Тамаре Пјевић и анимацију Наташе Пантић (костим Селена Орб, композиторка Јања Лончар), конструисала причу из блиске будућности као да се већ догодила. Самим тим, та суштинска, органска спонтаност, с којом се одвија трагична прича преобучена у комедију, која одједном постаје непримерена ситуацији, која тражи „хладну главу“ и вечити рачун у диктату банкарске берзе, својим апсурдом постаје централна тема ове одличне представе. „Свет је искочио из зглоба“, рекао би Шекспир... Уз актере игре, мајку, кћер, зета, другарицу, бившег момка (садашњег женика), у игру је инкорпорирана и Лана (Милица Михајловић), Хрватица, уметница која живи у Лондону, а која горуће агитује за католичку веру и тешко живи. Комични моменат, кад Љиљана сазнаје да је католикиња немачког порекла, мајсторски написан, режиран и одигран, постао је модел травестије у којој нико више нема обавезу да буде оно што је стварно, јер тржиште тражи нове људе.

Стрепимо од стварног непријатеља, показује ова представа. Магија привлачности робота Шели, коме је мајсторским извођењем удахнуо душу Теодор Винчић, ту стрепњу чини библијском, да се Бог не пројави у лику оног другог, чије се име не помиње.

Драгана Бошковић

(www.novosti.rs)

(Не)вера у боље сутра

Ауторка комада „Ролеркостер“ Јелена Кајго је свој текст описала као комедију, док га је редитељка Милица Краљ описала као духовиту трагедију. Сама представа се клацка између те две визије, мада ми се чини да, у овом конкретном случају, већу тежину ипак има сам текст.

У центру радње је деценија Аниног (Катарина Марковић) живота, као и живота људи из њеног окружења: од њене удаје, за Јеврејина (Петар Михаиловић); преко

проблемима са којима се они суочавају. Још бих додао и моје уверење да је тако мање-више увек било, да ће тако увек бити, и да је Јелена Кајго на један изразито веродостојан и духовит начин приказала ову животну истину.

Кажем моје виђење/уверење зато што то није и виђење саме редитељке. У њеној поставци текста, аргументи старије генерације, оличени у лику Љиљане, генерално су валидни. Човечанство брзином ролеркостера срља у пропаст,

првенствено јер се млади у неким кључним одлукама воде практичношћу, а не срцем. Тако се Анина промена вере (али само званично) представља као ултимативни пример те непринципијелне практичности нових генерација. С друге стране се олако прелази преко више пута поменути чињенице да се Лиљана,

селидбе у Енглеску; уписивања ћерке (Симона Бељац) у школу, али католичку; све до краткорочног повратка за Србију где се поставља питање њеног, православног, наслеђа. Као што наслов сугерише, представа нас води на једну емотивно брзу вожњу, пуну успона и падова једне генерације која је дошла на ред да среди своје животе, док се суочава са свим његовим тешкоћама и компромисима. Али Анин живот, као и живот њених пријатеља, кумова, породице, првенствено гледамо кроз визуру њене мајке Љиљане, коју маестрално глуми Дара Џокић. И управо из тог сукоба генерација произилази комедија овог дела.

Моје виђење текста се може сумирати као: сукоб старијих који због страха од будућности идеализују сопствену прошлост, и млађих који, у борби за своју будућност, одбацују све што је било пре њих, као да се нико никада није суочио са

доскоро, са истом лежерношћу односила према тој истој вери, као према нечему што у суштини није ни важно.

Дасеразумемо, редитељка ово није учитала – у тексту се и те како могу наћи ваљани аргументи за овакво читање. Просто тамо где Милица Краљ у једном роботу (Теодор Винчић) види симбол лаганог одумирања људскости у међуљудским односима, ја видим управо онај идеал који старији стварају од своје прошлости, потом га намећу својим потомцима, али га заправо никад нису сами достигли. Тек се насрам његове (или њене) савршено програмиране емотивне интелигенције јасно уочава несавршеност људског духа, али и лепоте која произилази из наше борбе да ту несавршеност превазиђемо.

Но, и поред мог личног неслагања са оваквим приступом, оно где се текст, режија и глума савршено допуњују јесте у односима међу ликовима. Иако имају (и представљају) изразито различите погледе на свет, међу њима нема ни трунке злобе или малициозности. Напротив, очигледно је колико је једнима стало до других и колико се труде да једни другима изађу у сусрет. Онолико колико могу на своје

несавршене и смешне начине. Мало пре поменути сцена, у којој се супружници, Српкиња и Јеврејин, претварају да су католици током једне вечери, зарад бољег школовања њиховог детета, јесте најсмешнијих двадесет минута које сам доживео у позоришту још од „Црне кутије“ у БДП-у, можда и дуже.

Мада не стижем да пишем о свему о чему бих хтео, не могу а да бар у кратким цртама не похвалим и следеће аспекте представе. Прво, ту су одрасли, а незрели кумови који притом желе децу, чије су соло епизоде више него оправдане глумом Јелене Петровић и Владислава Михаиловића. Затим ту је приказ лепих, ружних, као и досадних момената у једном браку који се одвија у другом плану, али му је очигледно посвећена иста пажња као и било ком

другом делу представе. Такође, уживање је гледати Милицу Михајловић у улози Лане, лондонске уметнице из Хрватске. Занимљив је и приказ ВИ као нечега што нас тек чека у блиској будућности, али која је (барем према неким насловима у новинама) заправо већ ту.

Укратко, и поред мојих мимоилажења са редитељкиним погледима, ово је једна изврсна представа, претежно комедија, али задире и у озбиљне теме које нас се веома тичу и коју морате да погледате чим се заврши летња позоришна пауза.

Пише: Игор Дилетант Белопавловић

Пратећи програм

Ако се не буде биљежило – неће ништа остати

На Сцени „Петар Кочић“ јуче с почетком у 18 часова одржана је промоција „Агона“, часописа за позориште и визуелне комуникације. Уз модератора Александра Матрака промоцији су присуствовали: Дијана Грбић, в. д. директора Народног позоришта Републике Српске, проф. др Ненад Новаковић, проф. др Лука Кеџман и проф. др Љиљана Чекић.

Дијана Грбић је поздравила присутне на промоцији 13. броја часописа, који је објављен након двогодишње паузе узроковане пандемијом вируса корона и другим околностима те додала: „Прошле године сам се укључила, заложила и дала свестрану подршку да овај часопис и даље живи, јер је у почетку имао велику подршку Ненада Новаковића и Бања Лука колеџа, а ту је и Лука Кеџман и комплетно уредништво часописа који су дали свој допринос од самог почетка излагања Агона. Надам се да ће овај часопис у наредним годинама добити на својој важности и популарности и да ће се у његово стварање укључити и млађе генерације. Мислим да у свему што радимо за позоришно стваралаштво, имамо изузетне младе људе који стасавају на Академији умјетности и сматрам да их је потребно инволвирати и дати им прилику да дају свој допринос у научно истраживачком раду. Народно позориште Републике Српске ће стајати уз овај часопис и све људе који буду укључени у његово стварање и унапређивање ћемо

увијек радо подржавати“. Ненад Новаковић је рекао да је заједнаест година излагања часописа Агон у њему објављен прегршт квалитетних текстова значајних аутора, који су у међувремену, постали институције у својим областима научног стваралаштва. „У претходном периоду имали смо неразумијевање неких људи из институција који су оснивачи часописа Агон. Имали смо и неразумијевање од бившег руководства Позоришта које је сматрало да часопис овакав какав је, не треба да постоји, па смо били принуђени да направимо паузу и да сагледамо шта у том погледу можемо да урадимо. Иако није у неким категоризацијама, што ћемо да урадимо у наредном периоду, ово је часопис који је на овом подручју из ове научне области, највише цитиран часопис на подручју бивше Југославије. Надам се да ћемо четрнаести број спремити на вријеме, покушати направити искорак у правцу категоризације и да ћемо у сваком погледу направити неке промјене у редакцији, да бисмо на тај начин

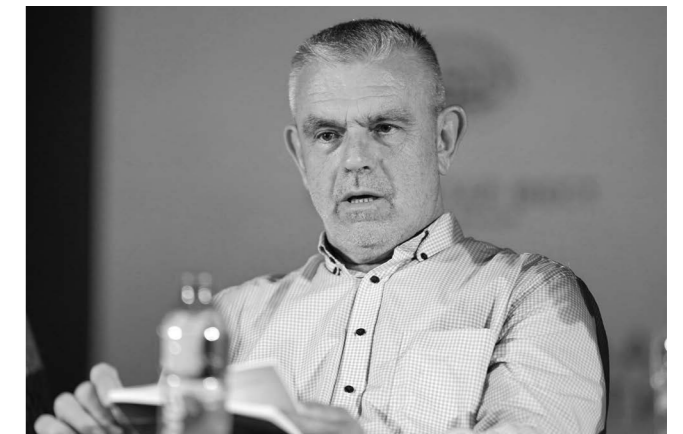

направили часопис по мјери генерација које долазе. Сматрам и подвлачим да је Агон једна од културолошких вриједности Републике Српске и српског говорног подручја“, истакао је Новаковић. Лука Кеџман је нагласио да су сви покушаји да се на подручју Републике Српске и Босне и Херцеговине направи неки часопис који ће водити рачуна о позоришној и аудио-визуелној умјетности, пропали. Додао је сљедеће: „У разговорима о покретању Агона договорили смо се да направимо часопис који неће личити на постојеће и ово ја заиста једини часопис који има и научну и стручну оријентацију. Ми се у Агону бавимо науком о позоришту и аудио-визуелним комуникацијама. Назвали смо га Агон, што значи сукоб, радња. За тринаести број Агона уредништво

„Петар Кочић“ На крају свог излагања, Лука Кеџман је све присутне упознао са садржајем тринаестог броја часописа. Љиљана Чекић је истакла да је јако поносна на тринаести број Агона и на чињеницу да већ једанаест година постоји, упркос свим проблемима који су нам се догодили у задњих десетак година. „Нажалост, посљедње три године су биле пресудне у погледу питања опстанка самог часописа. Оно што није добро јесте то што у вријеме пандемије вируса корона није објављен ниједан број, а управо тада смо имали највише времена да пишемо и анализирамо. За стварање умјетничких дјела је изузетно битно да буду забиљежена од стране опсерватора и теоретичара, јер у противном ће бити тако као да се ништа није догодило. У

часописа стигло је доста текстова, од којих шест није уврштено у овај број који је пред нама, јер нису испунили критеријуме који смо ми поставили. Јако сам срећан да Дијана Грбић својим присуством исказује подршку, али треба да се зна да када је формирана редакција часопис, она аутохтоно функционише, а оснивачи су ту да припомогну онда када је то потребно. Овај број се наслања на претходни дванаести којим смо обиљежили деведесет година постојања Народног позоришта Републике Српске, а овај тринаести број посвећујемо двјема годишњицама. Двадесет петој годишњици постојања Академије умјетности Бања Лука и двадесет петој годишњици Театар феста ‘Петар Кочић’, а у сљедећем броју ће бити комплетиран рад о двадесет пет година Театар феста

XVII вијеку у Босни и Херцеговини није одиграна ниједна представа, тачније није забиљежено да је одиграна макар једна представа. Значи, ако се не буде биљежило, ако се не буде писало, ништа неће остати иза нас, без обзира на електронске медије. Реално, позоришна критика готово да и не постоји. Постоје текстови који извјештавају о учесницима представе, термину играња, изјавама глумца и слично. Озбиљну анализу немамо. У овом броју Агона бих издвојила рад нашег колеге и бившег директора Радета Симовића који је написао анализу свих представа које су рађене према домаћем драмском тексту“ истакла је Чекићева у свом излагању.

Милица Краљ је чаробница

На Великој сцени Народног позоришта Републике Српске одиграна је прва такмичарска представа – „Ролеркостер“ по тексту Јелене Кајго и у режији Милице Краљ. Након разговора о представи, попричали смо са Катарином Марковић и Петром Михаиловићем који у представи тумаче улоге Ане и Адама, брачног пара чијим вјенчањем представа почиње и чији су заједнички живот у Лондону, препун обавеза, компромиса и комичних ситуација гледаоци пратили са смијехом.

Да ли већ живимо у једном свијету који је прилично безосјећајан?

Катарина: Да, апсолутно, односно, не мислим да је безосјећајан, али мислим да смо мало заборавили шта значи емпатија, а емпатија се развија код људи. У том смислу, да, примјећујемо одсуство емпатије код неких људи

Да ли мислите да је ваш лик неко ко ће увијек ићи на корист коју може извући из својих поступака?

Петар: Не мислим да је то његова основна идеја, него је то човјек који се сналази у датим околностима, а околности за њега су да он заиста није верник, али је из једне традиционалне породице и просто зна да, ако не буде испунио та нека очекивања, да дете буде васпитавано у јеврејском духу, он неће добити оно што је корист за њега и његову нову породицу. Због тога он пристаје на игру и прича то што његови родитељи, односно мајка очекује да чује да би добио највише за себе и своју породицу, али не због тога што је шкрт, како се то обично сматра.

Да ли су се због тога та два лика препознала?

Катарина: Не мислим да је тако, нисмо баш на томе инсистирали. Мислим да ту постоји љубав и да су баш упркос тим разликама они успели да опстану, а оно што је испод свега тога и оно што је нужно да би нека породица опстала и упркос различитостима јесте љубав. Љубав је нешто што је безвремено и свевремено и томе морамо да се вратимо јер љубав имплицира емпатију, а емпатија без љубави не постоји.

Како бисте протумачили реплику коју изговара Дара Џокић да широка схватања воде у анархију?

Петар: Мислим да је реплика потпуно јасна. Мислим да је то оно што живимо 6. јун 2023.

данас, али не живимо сви. Што се тиче глобалног нивоа, нисам баш сигуран у којем правцу се креће тај свет и где ће га то „напред“ довести и како ће се то завршити.

Катарина: Различитост мишљења води у различита мишљења. Ми сад долазимо из Београда, где нам је више досадило да немаш право да мислиш својом главом. Тако да – различита мишљења не воде нужно у анархију.

Да ли мислите да ће у свијету у Лондону, који је представљен на сцени, преживјети безосјећајни или флексибилни?

Катарина: Преживеће осећајни. Ја дубоко верујем у то. Ја сам хришћанка православне вероисповести и да не верујем да ће преживети осећај, стварно не знам шта бих тражила на овом свету. Кад се десе неке крупне ствари и крупни потреси, и они који мисле да су флексибилни и који мисле да су безосећајни прилично занеме и прилично их стисне нешто у желуцу.

Петар: Свакако су осећајни у већини, што се тиче целог света, само су мало тиши, али пробудиће се.

Ваши утисци о сарадњи са Милицом Краљ?

Катарина: Са Милицом је супер. То је једно биће које је осећајно, емпатично, љубазно, препаметно, пуно поштовања. Глумцима даје пуно слободе и заиста је редитељ каквог би сваки глумац само могао да пожели.

Петар: Основа свега је то што Милица обожава глумце и увек дозволи да предложиш шта год хоћеш. У последње време сам с њом радио две представе и рад с њом је увек уживање.

ПОДРЖАВАЈУ НАС

генерални спонзор 93. сезоне

банка партнер
Addiko Bank

una

Глас Српске

NEZAVISNE

metromedia GROUP

СВИЈЕТЛО ПИВО
Ђањалучко
ОД 1873.

REINA
Ti si ta

GAZDINA
rakija

vivia

Сједина
ZABRANA

**ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ ТЕАТАР ФЕСТА
ПЕТАР КОЧИЋ 2023.**

(од 5. 6. до 11. 6. 2023)

Уторак, 6. 6. 2023.

АТЕЉЕ 212

РОЛЕРКОСТЕР

Аутор: Јелена Кајго

Редитељ: Милица Краљ

Сриједа, 7. 6. 2023.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ

САН О ЗАВИЧАЈУ

(Невиђено фолк сновиђење)

Аутор: Иван Велисављевић

Редитељ: Милан Нешковић

Четвртак, 8. 6. 2023.

ЦРНОГОРСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И
ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ ТИВАТ

ПОКОЈНИК

Аутор: Бранислав Нушић

Редитељ: Егон Савин

Петак, 9. 6. 2023.

САРАЈЕВСКИ РАТНИ ТЕАТАР

МОЈ СИН САМО МАЛО

СПОРИЈЕ ХОДА

Аутор: Ивор Мартинић

Редитељ: Иван Плазибат

Субота, 10. 6. 2023.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

(представа је реализована у копродукцији са
Стеријиним позорјем и фондацијом „Нови
Сад – престоница културе“)

УСПАВАНКА ЗА

АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ

Аутор: Ђорђе Косић

Редитељ: Југ Ђорђевић

Издавач: Народно позориште Републике Српске

Уредник билтена: Наташа Кецман

Модератор округлог стола: Александра Гловацки

Модератор пратећег програма: Александар Матрак

Дизајн: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Организатор: Милан Лепер

